

Øerne og særlig om Guvernøren. Det er ikke nogen Hemmelighed, at der har været megen Misfornøjelse paa de vestindiske Øer med Guvernør Helweg-Larsen. Der foreligger mange skarpe Udtalelser om Guvernøren fra Mænd derovre, og da Hamilton Jackson kom hertil i Sommer, var det en af hans første Opgaver at faa Guvernør Helweg-Larsen fjernet fra de vestindiske Øer. Den højtærede Finansminister udtalte forgangen Dag, da han fremsatte sine Lovforslag, en Ros over Guvernør Helweg-Larsen, idet han udtalte, at Guvernøren havde vist megen Interesse, Kyndighed og Dygtighed ved Udarbejdelsen af disse Lovforslag. Jeg gaar efter denne Udtalelse ud fra, at Ministeren mener, at Guvernør Helweg-Larsen igen bør sendes til Vestindien for at virke som Guvernør derovre, og jeg vil straks sige, at naar den højtærede Finansminister er af den Mening, skal jeg ikke opponere, men det er min personlige Opfattelse, at det maaske havde været bedst, om man havde ryddet noget op indenfor Administrationen paa de vestindiske Øer, og saaledes som Forholdene nu en Gang er derovre, synes jeg, at det maa blive noget vanskeligt at faa etableret et virkelig godt Forhold med den nuværende Ledelse. Men det er jo muligt, at det lader sig gøre, den højtærede Finansminister maa have haft Lejlighed til at komme i nærmere Berøring med Guvernør Helweg-Larsen, og jeg anser Finansministeren for at være en samvittighedsfuld Mand, som nøje har overvejet, hvad der er rigtigt, og hvad der er urigtigt i denne Sag; og naar han nu er kommet til den Opfattelse, at man maa beholde Guvernøren derovre, synes jeg, man maa finde sig deri.

Men jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, det vilde være ønskeligt, om Guvernøren i Fremtiden kunde optræde paa en noget mere, jeg vil ikke sige, upartisk Maade, men paa en noget mere ligelig Maade. Der er fremkommet forskellige Klager imod ham, og de gaar næsten alle ud paa, at Guvernør Helweg-Larsen er en Mand, som er de store Planteres og særlig Direktør Schmiegelows Mand. Jeg er ude af Stand til at afgøre, hvorvidt det er urigtigt eller ej. Der er kommet Brev her til Byen, som fortæller, at Guvernør Helweg-Larsen, før han rejste til Danmark, havde sammenkaldt de store Plantere i Guvernementspaladset, og der forhandlede man om mange Ting, bl. a. om den Arbejds løn, som bliver betalt de indfødte derovre, og Guvernøren skulde

ifølge dette Brev have rettet en Henstilling til Planterne om ikke at udbetale en højere Arbejds løn end 25 Cents pr. Dag til de indfødte. Jeg har tidligere fremdraget denne Udtalelse offentligt, og Guvernøren har benægtet dens Rigtighed, og det vilde have været urimeligt at drage hans Ord i Tvivl i saa Henseende. Det vil jeg heller ikke gøre. Men paa den anden Side foreligger der her Udtalelser fra navngivne Mænd ovre paa Øerne, der er Medlemmer af Kolonialraadet, Mænd, som man altsaa maatte have Grund til at tro talte sandt. Jeg har underrettet den højtærede Finansminister om disse Mænds Navne, og jeg mener, det kunde være rigtigt at undersøge, hvorledes det i Grunden hænger sammen med saadanne Rygter, for det vilde være heldigt, synes jeg, om man i Fremtiden stansede usandfærdige Rygter om Embedsmændene paa de vestindiske Øer. Der kommer hver Dag Breve, som fortæller meget slemme Ting derovre fra, og hvis dette Rygte om Guvernøren er urigtigt, kan andre Rygter ogsaa være urigtige, og jeg synes, det vilde være nødvendigt at faa undersøgt, om dette Rygte har noget som helst paa sig. Har det ikke noget som helst paa sig, synes jeg, at saa skal Guvernøren ogsaa renses og være fri for den Beskyldning; thi det var uægtelig en grim Beskyldning, at selve den af den danske Regering til de vestindiske Øer udsendte Guvernør skulde have befattet sig med at rette Opfordring til Planterne om at lønne deres Negerer slet.

Jeg har en anden Klage at fremføre over Guvernøren, og den gælder en kongelig Anordning, som er udstedt i 1912. Denne kongelige Anordning vedrører Straf for Tyveri, som er øvet paa Marken. Ærede Medlemmer vil maaske erindre, at Højesteret i Sommer beskæftigede sig med en Sag fra Vestindien: En Neger, Lewis, stod for Retten, anklaget for, at han under sit Arbejde paa en Mark hos en Planter, som hed Levy, havde skaaret to Sukkerrør for at spise dem paa Stedet. Sukkerrørene var han i Besiddelse af, da Forbrydelsen blev opdaget, og Sukkerrørene blev afleveret, og de blev i Retten takseret til 7½ Øre. For denne Forseelse blev han idømt 8 Maaneders Forbedringshus ved Underretten paa de vestindiske Øer. Hans Sag blev appelleret til Højesteret, som nedsatte Straffen til 5 Gange 40 Timers strengt Fængsel. Det er blevet meddelt mig — jeg ved ikke, om det er rigtigt —, at den højtærede Finansminister for 2—3 Dage siden har benaadet vedkommende